

Posamezna številka „Dneva“ stane 6 vin.

„DAN“ izhaja vsaki dan zjutraj; tudi ob nedeljah in praznikih. — Za ljubljanske naročnike stane „Dan“ dostavljan na dom celoletno 20 K, mesečno 1.70 K. Za zunanje naročnike stane „Dan“ celoletno 22 K, četrtletno 5.50 K, mesečno 1.90 K. — Naročnina se pošilja upravništvu.

Last in tisk „Učiteljske Tiskarne“.

Telefon številka 118.

DAN

Neodvisen političen dnevnik.

Posamezna številka „Dneva“ stane 6 vin.

Uredništvo in upravništvo: Ljubljana, Franciskanska ulica šte. 6. Dopisi se pošiljajo uredništvu. Nefrankirana pisma se ne sprejemajo, rokopi si se ne vračajo. Za oglase se plača: peti vrsta 15 v, osmrtnice, poslana in zahvale vrsta 20 v. Pri večkratnem oglašanju popust. — Za odgovor je priložiti znamko.

Odgovorni urednik Radivoj Korene.

Telefon številka 118.

Zopet protisrbske demonstracije na Dunaju.

Dunajčanje hočejo vojno s Srbijo. — V Belgradu se vrše preiskave. — Poročila srbsko-albanske meje. — Prenek Bib Doda pri Wiedu. Esad v Parizu. — Ožje volitve v Istri.

Klevetniki in lažniki.

Nemški, mažarski, posebno pa židovski in klerikalni listi prinašajo razne senzacionalne vesti. Eni delajo to iz hudobnosti, drugi iz dobičkaželjnosti. Ljudje se seveda zanimajo za vsako malenkost in — tudi vse verjamejo. Židu je glavna stvar to, da se dobro nalaže in da zato proda mnogo časopisa. Klerikalec pa išče pri tem še svojega strankarskega dobička, ker izrablja slučaj proti vsem onim, ki mu niso po volji.

Med Nemci, Mažari, židi in klerikalci Srbi od nekdaj niso bili priljubljeni. Zato je nemško, židovsko, mažarsko in klerikalno časopisje izrabilo dogodek v Sarajevu z vso silo proti Srbom.

Kaj smo vse čitali te dni! Človeka je obhajala groza. Nismo vedeli, ali bi bolj občudovali spretnost nemških židovskih časopisov, ali neumnost, s katero so pokazali svojo izmišljeno laž.

O izpovedbah atentatorjev so pisali, kakor da jih zaslišujejo na glavnem trgu v Sarajevu, kjer jih lahko poslušala cela množica. Popolnoma so pozabili, da je zasliševanje tajno, in da je pod zakonom prepovedano kaj o tem poročati. In vendar so gotovi listi pisali, kakor da se izve iz ječe vsaka beseda. Saj zaslišuje samo en sodnik z zapisničarjem in ta ne sme ničesar izdati.

Naenkrat so seveda ti gospodje časnikarji prišli — v Belgrad. Bombe so morale biti iz Belgrada — pa naj stane, kar hoče. Ti ljudje o Srbiji ne vedo sicer nič posebnega; vedo da je tam nekak Belgrad, Kragujevac in neki Pribičević. V Kragujevacu vlivajo topove, Pribičević je srbski oficir. Torej se vsede šmok na stol in napiše brzojavko: »Bombe so iz Kragujevca, poskrbel jih je Pribičević. Ljudje berejo — gledajo — verjamejo. Žid si mane roke, pobira denar — klerikalec ponatiskuje in hujša, C. kr. urad izjavlja, da vse to ni res. Nič ne de. Listi lažejo naprej. Tako se dela — politika in denar.

Iz dveh atentatorjev je naenkrat nastala zarota. Celo Sarajevo

je bilo polno zarotnikov. Bombe so ležale po vseh ulicah, po tleh, visele so po drevesih in celo v sobi, kjer je imel prestolonaslednik obedovati, je bila pod mizo bomba. Seveda so bile vse te bombe — iz Srbije. Tudi če jih ni nihče videl — iz Srbije so bile. Zato je primerno pisal »Čas«, da si gotovi ljudje predstavljajo Srbijo tako, kakor da bi tam rastle bombe na drevesih ali kakor da bi jih prodajale branjevke namesto krušk, ali kakor da bi se z njimi že otroci v zibelkah igrali.

Ti ljudje menda še niso šli nikoli čez avstrijsko-srbsko mejo. Tam bi se prepričali, kako strogo se postopa. Celo pošten človek ne more priti zlahka preko meje — nikar da bi kdo prenašal bombe.

Naravnost smešno je, kako slikajo nemški in klerikalni listi razmere v Sarajevu, kjer so bile izdane sledeče:

Varnostne odredbe pred atentatom.

Vladni zastopnik je izdal sledeče določbe:

1. Nedovoljeno je stati na strehah, sedeti na oknih ali na ograjah balkonov in podobno.
2. Na odprta okna proti ulici se ne smejo postaviti cvetlice v vazah ali v posodah.
3. Odprta okna morajo biti dobro pritrjena.
4. Na balkonih sme biti samo toliko oseb, da ne bo prevelika gneča.
5. Ni dovoljeno postavljati stole, mize, klopi, omare in slične predmete na javnih in neograjenih privatnih prostorih.
6. Prepovedano je ležati na drevesa in stolpe.
7. Vsi predmeti, ki motijo javen promet, kakor material za zgradbo, kupi ect. se morajo pospraviti z ulice.

Občinstvu je dovoljeno stati na tretovarju, pot za vozove mora biti prost.

9. Nekatere ulice bodo med 7. in 12. uro za vozni promet zaprte.
10. Občinstvo se mora vsem odredbam brez ugovora pokoriti.

Torej ni dvoma, da se je vse storilo za varnost.

Pripravljeni moramo biti v prihodnje na nove izmišljene vesti. Klevetniki hočejo s tem prikriti svoje lastne zločine. — Upamo, da se bo kmalu resnica izkazala.

Od srbsko-albanske meje.

(Albanci sami obupavajo nad bodočnostjo Albanije. — Vrnitev Albancev — pristašev kneza Wieda na srbsko ozemlje. — Emigracija iz Albanije. — Prozorne laži.)

Prizren, 5. julija.

V svojem zadnjem poročilu iz Debra sem omenjal začetek bojev v notranjosti Albanije med vstaji in Wiedovci. V tem času so se v Draču in v njega okolici odigrali znani dogodki, ki jasno dokazujejo ne samo to, da so dnevi Wiedove vlade in mogoče tudi njegovega življenja, ako se ne umakne pravočasno iz Albanije in obleče zopet uniformo pruskega grenadirja šteti; gotovo je tudi to, da je popolnoma izključeno kakršnokoli možnost obstanka avtonomne Albanije!

Tudi Albanci sami to odkrito priznavajo.

Naj navedem samo en dogodek. Znani albanski prvak Hasan Husejin iz Budakova v okolici Prizrena, je odšel v začetku bojev med vstaji in Wiedovci s svojim sinom Alijem na albansko ozemlje, kjer sta zbrala med begunci, ki so pobegli iz Srbije veliko četo, da bi jo odpeljala na pomoč svojemu kralju. Toda kmalu sta spoznala prilike in razmere v ti svobodni Albaniji. Nekaj časa sta se potikala po osrednji Albaniji, vsa četa je trpela največje pomanjkanje in glad, vstaji so njih četo parkrat pošeno nabili in jim nazadnje prerežali pot, da se približajo Draču in knezu v pomoč.

In tedaj sta oba albanska prvaka spoznala, da je najbolje, ako se vrneta v Srbijo, kjer tudi kakor Al-

Zaplankani vojvodski prestol.

ker so koroški Nemci sami zabiti — so mislili, da mora biti tudi vojvodski prestol zabiti.

banca — ako sta mirna — živita lahko svobodno in nemoteno.

Te dni se je vrnila v Prizren Hasana in Alije Husajina četa, vsega kakih 200 ljudi, ki so srbskim oblastim položili orožje, prisegli zvestobo kralju Petru in poslušnost srbskim zakonom. Zanimivo je bilo gledati te ljudi, ki so pred par meseci še goreli za svobodno Albanijo, kako sedaj prisegajo svestobito Srbiji.

Malo po javni zaprisegi srečal sem v Prizrenskih ulicah mladega Alijo Husejina, pristopil sem k njemu in ga nagovoril v srščini; odgovoril mi je v najlepšem srbsko-macedonskem dijalektu.

Nisem hotel takoj preiti na to kar sem hotel zvedeti od njega, a on me je premotril s svojimi lisičjimi očmi in rekel takoj:

»Što sakaš (hočeš), da znaješ?»

Vprašal sem ga zakaj se je vrnil, — on mi je rekel.

»Albanija nije albanska, ona je švabska!«

Priznal mi je naravnost, da med vsemi Albanci že prevladuje prepričanje, da se Albanije ne more vzdržati, samo Miriditi in Malisori so še z Wiedom ali zato ker imajo in ker so dobili švabske dukate!

Zanimivo je, kar mi je povedal Alija o mnenju Albancev o onem milijonskem predumu, ki ga je dobil Wied, predno je prišel v Albanijo. Med Albanci se namreč trdi, da je Wied dobil 25 milijonov frankov, polovico tega denarja sploh v Albanijo ni prišlo, tega je prihranil Wied za slučaj, da mora zapustiti Albanijo, drugo polovico je pa potrošil s svojimi švabi! (Naj omenim tu, da pod imenom Švabi, Albanci razumevajo Avstrijo.) Tako mnenje imajo Albanci o svojem knezu in gospodu!

Alija mi je rekel tudi to:

Danes so prišli glavski Albanci knezu na pomoč in začeli državljansko vojno, ki se bo ravno tako nadaljevala, ako pride mosliman na albanski prestol. Kdo bo razdelil sedanjo Albanijo, se bo kmalo pokazalo! Nadalje mi je povedal Alija, da

Zdaj vemo, zakaj se je Danvil tako hitel polastiti Ivane in njene hčere: trebalo je prepričati njiju srečanje s Francem. Jasna nam je tudi njegova umerjenost napram jetnicama, in umevno nam je, da ni iskal pogostih razgovorov z Ivano, niti ni poskušal rabiti silo.

Hotel je stopiti nekega dne pred Ivano z besedami:

»Bogat sem neizmerno in po moči sem prvi za kraljem; morda bom enkrat celo kralj francoski, zakaj v naših dneh je oblast delež tistega, ki je najsmelejši. Ali hočete deliti z mano to moč in to bogastvo — za zdaj, dokler vam ne ovenčam glave s krono?»

Prav nič ni dvomil, da premami Ivano de Pjen!

Zdaj vidimo, kako neizmerno je moralo biti Danvilu do tega, da ne izve vitez de Pardajan, pristaša Maršala Monmoranskega, nikoli za skrivališče Ivane de Pjen in njenege otroka.

Odtod je izvirala tudi nujnost, skriti to zavetišče staremu Pardajanu, ki bi gotovo takoj obvestil svojega sina; odtod — gnev maršalov, ko ga je d'Aspremon prepričal, da je stari klativitez sledil kočiji; odtod njegov sklep, poslati najprej očeta, nato pa tudi sina v krtovo deželo!

In tako je prišlo, da je odšel s kraljevim spremstvom v Bloa s trdnim prepričanjem, da je stari Pardajan mrtev.

LISTEK.

M. ZEVAKO:

Visoka pesem ljubezni.

Nadaljevanje romana »Srce in meč«.
(Dalej.)

Maršal jo je prijel za roke in jo dvignil kvišku, ne da bi jo skušala mati zadržati. Zeljno jo je pogledal. Spoznal jo je takoj. Pa tudi če mu Lujzino vedenje ne bi bilo izdalo, da je njegova hči, bi jo bil spoznal izmed tisočih.

Lujza je bila živa podoba svoje matere.

Bolje rečeno: bila je takšna kakor Ivana, ko jo je gledal in ljubil v Maržansiju v cvetu njene mladosti.

»Moja hči!« je zajecjal.

Lujza, vsa drhteča od intenzije, se je spustila v maršalovo naročje; in prvič v svojem življenju, z nepopisno slastjo in hkrati neskončno bolečostjo, je rekla besedo, ki je niso bila vajena njena usta...

»Oče moj!...«

Njiju solze so se zile kakor dva studenca. Maršal je sedel k Ivani, prijel jo za roko, potegnil si hčer na kolena, kakor da je še čisto majhna, in dejal resnobno:

»Materi nimaš več, dete moje, toda v trenotku, ko te je zadela ta

velika nesreča, si našla očeta... Daj mu Bog moči, da bi ti nadomestil njo, ki je pri naju, ne da bi naju videla, ne da bi naju slišala...«

In tako je bila združena vsa nesrečna trojica.

Ko sta se maršal in Lujza nekoliko pomirila ob neprestanem ponavljanju, da se njiju skupni skrbi gotovo posreči rešiti Ivanin razum, in ko so jima usahnile solze, se je začelo z obeh strani brezkončno izpraševanje.

In Franc je izpovedal od svoje hčere v dolgi pripovedi, ki jo je mnogokrat prekinil jok, kakšno je bilo življenje žene, ki je nosila njegovo ime.

Tudi on je povedal svojo zgodbo, od drame v Maržansiju pa do tistega dne.

Ko je bilo konec teh dolgih izpovedi in sta oče in hči takorekno odkrila drug drugega kakor odkriti novo, nepoznano zemljo, sta menila, da jima je pretekla dobra ura.

Maršal je bil prišel okrog devetih zjutraj.

In ko sta bila gotova ter šla po vrsti poljubila Ivano na blede čelo, je bilo skoro polnoči.

II.

Mojster Ilij izpolni zaobljubo starega Pardajana.

Maršal Danvilski je nadzoroval osebno obkoljenje hiše v ulici Monmartre in se ogotovil, da je beg ne-

mogoč; nato se je vrnil naglo v Memski dvorec.

Zdaj je držal oba Pardajana, zaklinjal se je, da mu ne uideata.

Samo v smrti teh dveh je videl jamstvo za svojo lastno varnost. Oba sta vedela skrivnost, ki ga je mogla spraviti na morišče; in Danvil ni dvomil, da jo izdasta prej ali slej.

Ko je zadobil maršal prepričanje, da je stari Pardajan sledil kočiji, v kateri je odpeljal Ivano de Pjen, je sklenil ubrati druge strune in se iznebiti tega nevarnega pomočnika.

Res, da se je odrekel s tem dragoceni opori.

Toda bil je vsaj pomirjen glede svojih jetnic.

Maršala je nadlegovalo takrat dvoje zelo različnih skrbi, ki pa ju je družila vendarle tajinstvena vez. Moramo jo razložiti, da osvetlimo nekoliko vedenje tega človeka.

Samo sovraštvo do brata je bilo napotilo Danvila, da se je spustil v Gizovo zaroto in Giz si je zagotovil Danvila s tem, da mu je obljubil Monmoransijevo smrt. Če bi bil Franc mrtev, spravljen spretno s sveta, bi bil Henrik poglavar rodbine, edini dedič premoženja, velikaš, ki bi se mogel kosati po moči toliko da ne s kraljem samim, v bogastvu pa bi ga gotovo še prekašal; bil bi skoraj druga najvišja oseba v kraljestvu! Ob tej misli, da se odpirala njegovi častihlepni nečimernosti široka obzorja. Udeležil bi se izdatuo

je v albanskem selu Husi zbrano precej albanskih prvakov s svojimi ljudmi, ki so se obrnili do srbske vlade, da jim dovoli, da se preselijo na srbsko stran, ker jim je v Albaniji, kjer vlada nered in nasilje, obstanek nemogoč. Pozneje sem se prepiral na merodajnem mestu, da se je res obrnilo osem albanskih prvakov na srbsko vladu z omenjeno prošnjo.

Sedaj pa pridejo razni avstrijski časopisi, ki pišejo o grozovitostih, ki jih uganjajo srbske vlasti nad Albanci! A Albanci, državljani svobodne Albanije, prosijo srbske vlasti, da jim dovolijo preseliti na srbsko ozemlje, ker jim v ti Albaniji ni obstanka. Ali je mogoče večji dokaz o lažeh, ki jih trosi Berchtoldova albanska korespondenca?

Pa še nekaj! Takoj v začetku bojev v Albaniji priobčila je Berchtoldova korespondenca vesti, da Srbija podpira vstaje da jim je dala na razpolago orožje in celo topove!

Srbija naj torej podpira z orožjem Albance, ki lahko vsak trenotek porabijo isto proti nji sami. Na eni strani žrtvujejo Srbi velikanske gmothe in moralne žrtve, da zavarujejo mejo proti vpadom albanskih čet, a po Berchtoldovi korespondenci pa isti Srbi razdajajo Albancem orožje!

Ali ni to absurd, ki ga je zmožen le kak diplomat?

Resnica pa je, da je vsa Albanija polna avstrijskih oficirjev, ki so prideleni albanskim kneževim četam, ki razpolagajo z avstrijskimi topovi, puškami in municijo!

Tako se je ob času albanskega napada na Drač nenkrat pojavila na avstrijski trgovski ladji »Hercegovina« cela baterija topov iz Skodove tovarne. In čudno našli so se takoj ljudje, ki so znali upravljati topove in začeli obstreljevati vstaške postojanke. Kako je to mogoče?

Prav lahko!

Berchtold pravi, da so se v Draču slučajno našli razni avstrijski trgovski pomočniki in potniki, ki so svoj čas služili pri artileriji, ti služajni potniki so se javili prostovoljno in namestili baterijo na avstrijsko ladjo in začeli obstreljevati vstaše.

Vse torej slučajno, slučajno je prišla pred Drač avstrijska trgovska ladja »Hercegovina«, slučajno so se našli na ti ladji avstrijski topovi in zopet slučajno so se našli artileristi, ki so znali odlično upravljati s topovi!

Ali vsi ti slučaji gospoda Berchtolda postanejo prav smešni, ako se reče tole:

Iz Trsta je odpelala »Hercegovina« z natovorjeno Skodovo baterijo in aktivnim avstrijskim topničarskim moštvom v civilu!

Kdo torej vzdržuje v Albaniji državljansko vojno?

Znani albanski prvak Isa Boletina ali kakor ga imenuje albanska korespondenca Herr Isa von Boletini ki je veljal do nedavno kakor kak narodni albanski junak, izgubil je popolnoma ves svoj vpliv. Posebno pa se zdi, ko je moral tako sramotno bežati z Miriditi.

Bil sem v njegovem selu Boletinu in tam vprašal odlične arnavtske age o Isi, a vsi so rekli, da je mnogo bolje, da se Isa ne vrne več, ker imajo sedaj vsaj mir pred

negovimi pustolovščinami! Naj ostane raje pri Wiedu!

Njegova kula je zapuščena in prazna, le v slučaju potrebe jo uporabljajo srbske vojne oblasti za skladišče, ali pa za prenočišča vojaških transportov.

Sic transit! V navedenem sem podal verno sliko o svobodni Albaniji, ne sicer tako kakor jo opisuje Berchtold v svoji korespondenci, nego tako, kakor je v resnici, kakor jo opisujejo Albanci sami! V. F. Jelenc.

Štajersko.

K aretaciji dijaka Kežmana v Mariboru se nam še poroča, da je v preiskavi radi pregreška po § 305. k. zak. Doslej pa se mu baje še ni moglo nič hudega dokazati. Nekateri so mnenja, da ni izključeno, da doživi mariborska mestna policija novo blamažo. Bomo videli.

Vohunstvo v Mariboru. V Mariboru je vse polno vohunov in konfidentov. Nekdo je trdil, da jih je do 30 rednih in še cela šuma drugih. Značilno je, da zahajajo tudi v Narodni dom. Tudi minoli petek, ko je bila v Narodnem domu poslovilna običajna dijaška krogarja, je prišel tak špicelj v restavracijo. Seboj je imel nekega 12- do 14letnega dečka. Potem se je opazilo, da je prisluškoval. Istega dne popoldne sta prišla zopet dva na kegljišče. Iščejo zastoj žrtve. Solško leto je mirno končalo. Baje se celo nemško dijaštvo zgraža nad divljanjem posameznih nemščurjev.

Gospodu J. U. v »Straži« od 3. t. m. Ko ste me prvič napadli v »Straži«, sem mislil, da ste to storili samo za to, da varujete svoje strankarsko stališče, da bi bil lahko vedel, da kaj takega niste zmožni. Pomagajte si s pusto - surovim psovanjem, drugič se bolj kot prvič. Bodi tem potom prepričani, da ste mi dosti premajhni in še kaj drugega, da bi se še enkrat osebno bavil z Vami. Zdravili! — Ivan Skvarča, urednik.

Mariborska policija se čuti zadnje dni zelo mogočno. Gotovi stráževodje se obnašajo skrajno surovost tudi s tistimi, ki stoje v službi javnega usmiljenja. Za mestno policijo mariborsko značilno. Javnost, tudi nemška, prihaja do spoznanja, da je treba policijo v Mariboru poddržati.

Mariborski Nemci so veliki patrioti, kajti po celem mestu je bilo vse te dni državne žalosti razobešenih celih 16 žalnih zastav. Seveda, če bi umrl kakšen nemški pruski princ, bi nedostajalo črnega sukna po naših trgovinah.

V Mariboru je bilo aretiranih baje četvero »Nemcev« na veselici olepševalnega društva v Ljudskem vrtu 28. m. m., ker so — odobrvali sarajevski atentat. Mariborskim »Nemcem« naše odkrito sožalje! Neverjetno, da se tudi takim patriotom zgodi kaj takega.

Goriško.

Imenovanja. Za člane deželne komisije za agrarne operacije so imenovani: višje sodni svetnik Matija Rutar, sodna svetnika Josip Vehter in dr. Hinko Stepančič, okrajni

sodnik Anton Bonne in namest. svetnik dr. Viljem Baltič.

Imenovanje v finančni službi. Višji komisarji II. razreda Franc Eržen, Lovrenc Bajter, Anton Morin in Franc Rudež so imenovani za komisarje I. razreda.

V soboto se je končal poduk na vseh goriških srednjih šolah. O šolskem uspehu poročamo.

Velik naval na slovensko gimnazio v Gorici. V prvi razred se je vpisalo 144 pripravek, dočim je bilo sprejetih 136. Ker se bodo sprejemali dijaki tudi v jeseni, se bo prvi razred razdelil na več paralelek.

Nesreča s smodnikom. Zletni Fr. Stepančič iz Temnice se je igral s smodnikom, ki se je vnel in močno ožgal dečka na obrazu.

Nasiljen Lah. Franc Bertogna iz Beljana (v Furlaniji) je težko ranil R. Andrijana. Obtožen je bil pa tudi da je klical »Evviva Italia!«, česar mu pa niso mogli dokazati. V sled težke telesne poškodbe je bil obsojen na 4 mesece poostrene ječe z enim postom.

Radi tatvine je bil pred goriškim sodiščem obsojen Mažar Jurij Votin na dva meseca težke ječe. Kakor znano, je Votin pred par tedni kradel v cesarski vili v Gradežu, kjer so ga našli pri delu.

Hlinavska »L' eco del Litorale« na naše opravičene očitke lepo molči. Naj ne mislijo gospodje okoli nje, da se z molkom preključijo nesramni napadi in izmišljene laži! Nam gre edino le za resnico in naše slovensko ljudstvo in ne za osebe, kakor se je blagovolil o tem izraziti neki gospod iz uredništva pri »L' Eki«. Goriško slovensko časopisje brez razlike je jasno povedalo, kaj hoče od tega klerikalnega lističa. S takimi ljudmi, ki se poslužujejo laži in podlosti za svoje cilje, je treba resno obračunati!

Vojaška maša za pokojno prestolonasledniško dvojico se je vršila v soboto na Rojcah, kjer se je nabralo precej radovednega ljudstva. V istem času pa je bila maša zadušnica v stolnici, katere so se udeležile vojaške in civilne oblasti.

Vročina je zadnje dni močno pritiskala po celem Goriškem. Prej je deževalo dan za dnem, sedaj pa kar naenkrat do 30 stopinj vročine! Sicer se je pa v soboto začelo nebo pripravljeni na dež, pa najbrž ne bo nič posebnega.

Goriški ljudje so imeli v nedeljo zvečer v sinagogi pogrebno svečanost za pokojnim prestolonaslednikom in njegovo soprogo.

Dnevno.

K vprašanju: V slovensko hišo slovenske slike se nam piše:

Pred kratkim je bilo čitati, koliko znajo srbski vojaški domače zgodovine. Stavim, da naši fantje ne bi znali eno stotino tega o svoji zgodovini. Krive so temu največ razmere, ki so pri nas doma. O narodnih idealih se čuje vse pre malo, narodnih zaslužnih mož naših ljudi ne poznajo. Temu je krivo tudi to, ker manjka takih slik, ki bi se razširile med ljudstvom. Treba bi bilo omisliti slike, ki bi bile priročne in poceni. Vsaka hiša bi morala imeti slike: Sv. Cirila in Metoda, Vodnika, Prešerna, Jurčiča in Gregorčiča, vojvodski prestol in kralja Matjaža. Pod sliko naj bi bilo par stavkov teksta, kjer bi bilo

navedena gesla, citati ali zgodovina, oziroma zemljepis.

Urbanova slika Cirila in Metoda je tako krasna in stane eno celo krono. Pa pojdi po Ljubljani in šteje hiše in lokale, kjer jo dobiš — redki so.

Diplome Dr. C. in M. bi bile lahko vsako leto druge. In vpeljale naj bi se tudi za manjše svote; recimo od 10 K naprej. Naj bi dala družba tudi ljudem v deželi nekaj, in zanimanje in tekmovanje bode večje. Tako bi se širile lepe domače slike med narod. Potem bodo izginili kmalu iz naših kmetskih hiš takozvani »popančki«, katerih se na vagonih importira iz Nemčije. In potem ni čuda, da naletimo na nemške cesarje in razne nemške prestolonaslednike, burske vojske in rusko-japonske in tuje svetnike, toda svojih ljudi, ki naj bi jim bil ohranjen častni spomin, ne najdemo nikjer ovkovcevenih.

Naši slovenski umetniki gotovo tudi niso tako »preobloženi z delom«, da bi ne mogli izvršiti kmalu omenjenih slik. Treba je samo dobre volje in »družba« da lahko reš kaj lepega in — cenenegega. Kar se tiče solske diplome, je naravno, da je treba to lepo sliko raznesti po vsej slovenski zemlji.

Kolesarska dirka Dunaj—Berlin. 582,5 km. V nedeljo se je vršila šestič ta klasična dirka ob izredno veliki udeležbi. Startalo je 47 amaterjev in 40 profesionalistov. Avstrijske dirkače Gregla, Sterna in Ramerja je nemška zveza odklonila kot amaterje, češ, da jih je angažirala neka tovarna. Bila je pa to le preteza, (vsaj pri Greglu je to izključeno), Nemci so hoteli zmago sebi prigraniti in so se bali Gregla, ki je bil izborni trener. Start je bil ob 7. uri jutraj. Pri amaterjih je zmagal Karl Kohl (Berlin), ki je vozil 23 ur 40 min. 13 sek., pri profesionalistih pa E. Aberger (Berlin) 22 ur 30 min. 3 sek. Interesantno je, kaj piše berlinski »Rad-Welt«: »Ce pregledamo danes pred leti v našem listu priobčeno »Poslano«, moremo se le čuditi, kako so mogli dirkači govoriti o »češki kamniti puščavi«, o »sovražnosti Čehov« itd. Ta »češka puščava ima krasne ceste in prebivalstvo je nad vse simpatično pozdravljalo vozače, ki morajo sami pritrčiti, da je bila organizacija in sprejem od strani češkega prebivalstva izborna«.

Slovenec Gregl dosegel sijajen rekord. V nedeljo je bila jubilejna dirka »okolu Hochschwaba« pri Brucku ob Muri, 190 km. Udeležili so se je dunajski prvaki, vojaški dirkači in Gradčani, tako, da je obetala biti jako zanimiva tekma. Proga je ena najtežjih v Avstriji in vozijo dirkači 1250 m visoko. Maksimalni čas je bil določen na 10 ur, pa so ga po višali na 12. Prvi je došel Gregl na cilj: dosegel je rekord z 7 urami 57 min. 47 sek., kljub temu, da je moral med vožnjo popravljati kolo in večkrat čakati ob železniškem prelazu. Drugi je bil dunajski favorit Jos. Meschar, 25 minut pozneje! Kontrola, ki je vozila za dirkači, je pravila, kako je vozil Gregl najstrmeje klanca z blazno naglico navzdol; ko je došel na cilj, se mu ni poznalo ni malo utrujenosti. Uspeh je tem pomembnejši, ker Nemci niso pustili Gregla tekmovali pri dirki Dunaj—Berlin.

Požar. Dne 26. p. m. jutraj, je izbruhnil v odsotnosti domačih ljudi ogenj v listnici posestnika Jožeta

Lekšeta iz Ladne pri Krškem. Ogenj se je hitro razširil in je v kratkem času vpepelil listnico, bližnji hlev, svinjak in hišo. Na rešitev se ni moglo niti misliti, ker ni bilo v dotičnem kraju dovolj vode. Skupna škoda znaša 5060 kron, zavarovalnina pa 2200 kron. Zažgal je menda nek desetletni deček.

Kos železa mu odletel v levo roko. Osemnajstletnemu kovaškemu pomočniku Matevžu Foretu iz Savelja je odletel dne 30. p. m. med delom kos železa s tako silo v levo roko, da mu jo je težko poškodoval.

Nesreča pri streljanju. V Podmolniku pri Dobrunjah se je ponesrečil 18letni delavec Josip Vrečar s tem, da mu je pri streljanju s patrončki odletel kos patrončka v desno oko in ga težko poškodoval.

Z nožem v prsa. Preteklo nedeljo je neki fant med prepirom sunil 20letnega posestnikovega sina Florijana Celto iz Praprotnega zaklja, občina Bistričica z nožem v prsa in ga tako težko poškodoval, da so morali ranjenca prepeljati v deželno bolnico v Ljubljano.

Ogenj radi strele. Dne 29. p. m. popoldne je udarila strela v hišo Katarine Kren iz Klanca, politični okraj Ljubljanska okolica. Hiša, ki je bila krita s slamo, se je takoj vnela in je do tal pogorela. Posestnica Kren ima škodo 2000 K, zavarovalnina pa znaša samo 300 kron. Ob istem času je udarila strela tudi v gospodarsko poslopje posestnika Valentina Črtneta iz Sneberiz. Poslopje je celo pogorelo. Črne ima 3000 K škode; zavarovalnina znaša 2500 K.

Vlom v bife. V noči na 30. p. m. so vlomili doslej neznani tatovi v bife, ki se nahaja pri vходу v postojansko jamo. Odneli so več jedil in pijače v skupni vrednosti štiridesetih kron.

S koso se je urezala. 39letna poljska dminarica Katarina Sturm se je te dni med delom urezala po nesreči na travniku s koso v desno nogo in se je težko poškodovala.

Nesreča pri snajenju stroja. 42letni tovarniški delavec Andrej Škof se je te dni ponesrečil v papirnici v Goričanah s tem, da ga je vsled njegove lastne neprevidnosti zgrabil pri snajenju stroj in ga težko poškodoval.

Ponesrečeni turisti. Na Mangartu se je pripetila v ponedeljek popoldne turistiška nesreča, pri kateri se je težko poškodovalo četrto oseb. Družba petih ljudi iz Celovca, med katerimi sta se nahajali tudi dve dami, je hotela priti z Mangarta v Belopeč. Pri tem je eni dami izpodrinsnilo in začela je drčati nizdol. Ženska je potegnila s seboj še tri druge spremljevalce. Najprej so drčali čez 400 metrov po snegu, nato pa so prileteli na peščena tla, drčali še kakih 200 metrov in slednjič obšli med dvema skalama. Dama je dobila težke poškodbe. Peti član družbe, kateremu se ni ničesar zgodilo, je odhitel po pomoč in posrečilo se mu je tudi dobiti nekaj pastirjev, da so odšli na mesto nesreče. Medtem je prišla zraven tudi neka druga družba turistov, ki so videli iz daljave nesrečo. Ponesrečence so z veliko težavo spravili v dolino. Zvečer so se mogli šele odpeljati v Celovec. Vzrok nesreče je slaba turistovska obleka.

Kontrolor Škrobar

Roman. Pisal dr. Alojzij Kraigher. 2 zvezka. Str. 307+336. Založil L. Schwentner v Ljubljani; broš. K 8, vez. 10 K.

(Konec.)

Pa pridemo do druge strani, do takozvanega »don Juanstva«, ki je Kraigherju že od »Školjke« sem posebno priljubljena delikatesa. Trdi se, da je to don Juanstvo romani potrebno, da se z njim podprejo Škrobarjev značaj in označi vzrok njegovim tragičnim posledicam, nesporna pa je tudi trditev, da je don Juanstva več kot preveč. Iz navadnih političnih razgovorov se neposredno razvije ljubimkanje, ki pride v pikantne scene in se zaključuje z »vihar- no nočjo«. To nahajamo skoro na vsaki drugi strani, in je žrtvoval avtor dobro polovico romana zgolj ljubeznim epizodam. Lahko rečemo, da bi bil smel izpustiti brez škode dve tretjini don Juanstva, in efekta bi bilo še vedno dovolj. V danem slučaju obrne čitatelj svojo pozornost »zanimivim doživljajem«, dočim ostanejo slike »narodne boli« na strani in ne pridejo do izraza. Vprašajte tega ali onega, če ga knjiga ni vlekla in mikala zgolj vsled Juanstva. Po romanu sodijo so Slovenske Gorice kakor ena velika javna sramotna hiša. S Škrobarjem vred stiče vse povprek za seksualnimi instinkti — moške imajo zakonske strahove, žene prelamljajo svojo zvestobo, med samci in samicami pa je

pravcata Sodoma in Gomora. To je »Škrobarstvo«. Najdemo pa tudi nebroj stavkov, ki so le zaokus skrajno razvajanega človeka. Da ne ponavljam stavkov, omenjam le četrto vrsto v I. delu na strani 127. in oni prizor s Tiliko v — gozdu. Kritiki, povejte, če služi tudi to za karakteristiko Škrobarjevo?! Kakor moremo knjigo na eni strani priporočati, tako imamo na drugi strani zopet pomisleke. Vžitka željni in potrebni — osobito dekleta — jo bodo čitali z največjo slastjo, — dvakrat, trikrat in še večkrat; nežnemu spolu bo indeks za srčne občutke. Nočemo morda prodajati kake alojziske sramežljivosti, istina pa je, da bo ženski cvet, ki se veruje v svojo moralno, čital knjigo — skrivaj. — Knjižničar bo pomislil, preden jo bo izposodil.

Iz epiloga posnamemo, da »Škrobar« ni pisan za naše ljudstvo, za naš mili narod — ergo je pisan za izobraženstvo in pristaviti moramo, da le za izobraženstvo takozvane prve stopinje. Toda baš ta inteligenca skoro da ne potrebuje katekizma, iz katerega naj bi se učila narodnega ponosa in zavesti. Naobrazba jim je vcepila močan značaj. Po večini so ljudski voditelji in predstavitelji naroda ter nikdar ne omahujejo.

Baš naše ljudstvo, naš mili narod — temu je potrebno, da bi spoznal to nesrečno škrobarstvo, ki vodi v narodov pogin. Kje je Kraigher II., da nam napiše »Škrobaria« za ljudstvo!

Niti Cankar, ko se je boril v dobi Krpanove kobile zoper Govekarje, ni pokazal občinstvu tako točno naslikanih obrazov in postav, kakor je to storil Kraigher v svojem romanu. Če le nekoliko poznate ljudi pri St. Lenartu in v njegovi okolici ter čitate ta roman, pa vam ne bo treba mnogo ugihati, kdo je Škrobar, kdo je Sever, Bratko itd. Točno izvršene fotografije, vsled česar bi lahko imel roman neprijetne posledice. Prav značilno je, da se je nekdo v časnikih z običajnim »poslanim« že oglašil, češ, on ni identičen s Kraigherjevim Škrobarjem. Vsi naj bodo potolaženi, da je njihovim tako natančnim životopisom bodočnost zagotovljena.

Dotakniti bi se bilo še ene točke, ki je romanu prav v veliko škodo. V XIV. poglavju popelje nas pisatelj na primicije, ta veliki ljudski praznik Slovenskih Goric, ki pa se je ohranil le v majhnem obsegu do danes, tako, da ga pozna mladina komaj še po imenu. Tam nastopi dr. Mraz, profesor iz Ljubljane, »governik- umetnik po milosti božji, navdušen in navdušujoč.« Govori o svojem rojaku Stanku Vrazu in o hrvatsko-slovenskih odnosih. — Kdor zasleduje naša edina stremjenja, ta ve, da so Slovenske Gorice dežela Vrazov, Razlagov, Raičev in Ilesičev. Tako je postavil pisatelj dra. Ilesiča, tega našega prvega najagilnejšega, najznamenitejšega predstavnika jugoslovanske ideje na Slovenskem v zanikrno Škrobarjevo družbo. Čitatelju se

čini, da ga je zgrabil pisatelj s posebno slastjo, ga hotel ironično kre- tati ter ga silil k praznim frazam. Poskus pa se je docela ponesrečil. Ilesič s svojim »ilirskim« programom ni več tisti Ilesič, kot je bil — recimo — pred 10. leti in morda tudi še v dobi Gajevih in Vrazovih slavnosti (1909—1910). Če je bilo v njegovih nazorih kaj napačnega, je to takoj občutil, temeljito korigiral in spravljal v soglasje s sedanostjo. Z jugoslovanskimi nacionalističnimi elementi ubira skupno pot do velikih ciljev. Poglejmo slovanske visokošolce v Pragi, na Dunaju, v Gradcu — Hrva- t, Srb, Slovenec — vsi so si kot rodni bratje; pogledite srednješolsko mladino, kako se navdušuje, kolikor to dopuščajo okoliščine. In ta mlada generacija bo nastopila nekoč svojo samostojno življensko pot. Pozabiti tudi ne smemo razsodnega razumnosti — par tistih velemočnih Samo- slovencev bo kmalu konec. — Bodočnost sama nam ničesar ne pri- nese, četudi nam gre, pač pa na de- lo, da si bodočnost sploh zagotovi- mo. Pisatelj je imel več kot dovolj prilike, da bi bil odkril rak-rano, iz katere se tako močno in hitro razvija »slovenska bole«. Zase smo majhni, šibki, s skromnimi tradicijami, brez velikih zgodovinskih dogodkov. Slo- venci s Srbo-Hrvti kot ena plemen- ska družina — to pa pomeni narod, ki mu je bodočnost zagotovljena. Na- rod s svojo bogato in mnogokrat kr- vavo zgodovino, z možmi, ki so ne- kai reprezentirali narod, za katere-

ga se interesira vsa Evropa. Tak na- rod enkrat mora priti do svojih prav- ic, do svojega življenja, da ne ome- njam jugoslovanskega parlamenta in še marsikaj drugega. To ni pod- cenjevanje samih sebe, marveč iskreno in ozbiljno priznanje, ki ga moramo uvaževati sleherni trenotek, če nam je še kaj do življenja. Kdor svoj narod ljubi, ta si bo postavil za določeno, da vrže vsaj droben pesek na cesto, ki pripelje k jugoslovanski zajednici. Zato je bil prav neprime- rno tisti intermezzo, ki ga je pisatelj previdno kar hipoma prekinil, ker je morda slutil, da bi mu znal škodo- vati. — Abotno je tudi mnenje, češ, da se mi komu vsiljuje. Ilej, pojdi- de enkrat v Zagreb in tam povejte, da ste Slovenec, pa boste videli, ka- ko bratski vam bodo stiskali roko. Srbohrvti vedo, kdo smo mi, dočim smo jih Slovenci do balkanskih do- godkov omalovaževali in se nismo — morda niti hoteli — zavedati, da se pretaka po njih isti krak kakor po naših žilah. To bodi v brk povedano vsem Rupnikom in vsem Severjem.

Pisatelj naj bi si bil postavil na- logo, da bi bil povedal našemu izob- raženstvu — osobito tisti dvojici ali trojici naših ljubih »Samoslovencev« — kako izlečiti »slovensko bole«. A za to pisatelj ni imel smisla, raje je storil hibo v škodo svojega sicer do- kaj lepega romana. Pregrešil se je zoper jugoslovanski pokret, in dasi mu priznavamo skoro vse pisatel- ske vrline — vendar mu tega ne mo- remo odpustiti. Anton Cvet.

Torek 7. julija
Sreda 8. julija
Četrtek 9. julija
Bučen smeh!

Nožica z zlato kačo

Velezabavna veseloigra v treh delih polna fine pikanterije.

KINO „IDEAL“.
Samo 3 dni! Bučen smeh!

Desna rebra si je zlomil 45letni železniški uslužbenec Franc Jezovšek. Padel je na železniškem tiru na postaji Kilovče tako nesrečno, da si je zlomil desna rebra.

Nesreča v jami. V premoškopni jami v Kisovcu pri Zagorju se je te dni ponesrečil 49letni delavec Valentin Obreza s tem, da se je nevarno poškodoval na levi strani hrbta in si zlomil več reber.

Ljubljana.

— **Klerikalni shod v »Unionu«.** Za včeraj so priredili klerikalci svoj shod, da dajo ogorčenja zaradi zadnjih dogodkov. Kaj so pravzaprav nameravali, je znano. To je imel biti nekak napad na napredno Ljubljano. Hoteli so napasti posamezna poslopja in ljudi. Ker pa so zadnje čase na Dunaju tako razbijanje obsodili, so si klerikalci premislili. Več poslopij je bilo zavarovanih. Klerikalci so zvalili svoje zaupnike, da v soboto v Ljubljano. Mislili so, da bo vse polno — pa ljudje imajo zdaj dosti drugega dela. Na včerajšnji shod so res prišli ljudje z dežele. Eden je prišel celo s križem, ki je bil v črno zavrt. Na shodu sta govorila dr. Šusteršič in Lampe. Šusteršič je zelo udrihal čez Srbe. Rekel je, da bomo že pokazali Srbom, če bo vojaka. Kralj Peter je baje kralj anarhistov. Seveda so bili liberalci glavni predmet napadov; oni so vsega krivi. Vsi liberalci so srbofili. Velešrbstvo hoče uničiti katolicizem. Jugoslovanci so samo Slovenci in Hrvati. Liberalci so hujski od Turkov (to je rekel že Missia, ko se je slavila tristoletnica bitke pri Sisku) — sploh shod je bil — kakor smo si ga že naprej predstavljali. Izvenel je z: doli z liberalizmom! Po shodu so se ljudje razšli. Med govorom so baje — kmetje dr. Šusteršiču nekaj ugovarjali, tako da je bil nejevoljen. Druge nesreče ni bilo.

— **Da se je nekaj pripravljalo,** dokazujejo tudi policijske varnostne odredbe. Policija je to pot storila svojo dolžnost in njenim odredbam se je najbrže zahaljalo, da ni prišlo do razgrajanja od klerikalne strani.

— **Z dežele smo prejeli pismo,** iz katerega se razvidi, da so klerikalci tudi po deželi začeli z denuncijantstvom. Naši možje po deželi se radi kaj pomenijo, vsak pove svoje mnenje. Dostoj so govorili brez skrbi, zdaj pa so povsod klerikalni spicli, ki neso vse v farovž, od tam pa gre naprej. Zato pozor, da ne bo žrtev.

— **Štefeto v junaštvo.** K včerajšnjemu shodu v »Unionu« sta prišla tudi dva mlada gospoda z rožo v gumbici. Komaj ju zagleda Štefe, ju zgrabi zadaj in ju pahne z vso silo ven v trdnem prepričanju, da je vrgel ven dva Sokola. Surovost do skrajnosti, primojduš ter Krekove manire z nožem — to je viden znak inteligence naših klerikalnih voditeljev in klerikalcev sploh.

— **Ilirijall - Libertas 3 : 0.** Včeraj smo zopet imeli tekmo. Deževen dan se je ob 5. zjasnil in je bilo prav lepo. Občinstva je bilo precej. Igra se je točno začela. Kmalu se je pokazalo, da sta moštvi precej enaki. Igralo se je po večini na polju gostov, toda Ilirija s strelji ni imela sreče. Tako je do polovice ostalo 0 : 0. Kmalu v drugi polovici je Ilirija naredila lep napad, ki se je končal s prvim golom. Toda gostje so zavpili »of-side« — in ko je sodnik Mencinger gol odpiskal — so rekli takoj »via« in so odšli. Sodnik je resigniral in je nastopil mesto njegova g. Kušar. Igralci so se vrnili. Ilirija je zopet poprijela in je kmalu dala lep gol, ki je žel zaslužen po hitrosti. Reški golman je pokazal svojo nizko oliko s tem, da je zasmehoval ljudi, ki so poskakali. Poslej so gostje proti vsem protestirali, kar je razsodil sodnik. Ko je padel še tretji gol — so trije reški igralci odšli. Ilirija je mirno igrala do konca. Par minut pred koncem je reški golman ustavil dobro ustreljeno žogo. Nekdo je vzkliknil »gola«. To je moža tako razjezilo, da je vrgel žogo v občinstvo. Sodnik je igro odpiskal — občinstvo pa je golmana izžvižgalo. Ljudje so bili ogorčeni in so spremljali igralce s protesti do izhoda. Priznanja res niso zaslužili razven par igralcev iz obrambe, ki so se vedli dostojno. Golman je res dobro lovil, njegovo vedenje pa je bilo pod kritiko — surovo in nedostojno. Gostje so — razven par — govorili hrvatsko. — Tako dogodki so nam neljubi in Ilirija bo morala paziti, poslej, da zaradi takih nediscipliniranih moštvev ne izgubi simpatij občinstva. Igra Ilirije je bila precej zmerina — v streljanju preveč popustljiva. Levo krilo slabo. Z moštvi, ki prihajajo od

juga, bo treba obračunati. Ljudje žele tekem in športa — ne pa preprirov.

— **Kdo je kriv, mož ali žena?**

Te dni se je videl na Bleiweisovi cesti naslednji prizor: Ženska srednje starosti, s strijeno krvjo na čelu, z enim otrokom v naročju, z drugim zraven sebe pripoveduje prav živahno nekaj policijskemu stražniku. Ta jo nekaj časa posluša, potem se pa odstrani in pusti žensko, naj govori kar hoče. Potem je pa ženska začela drugim praviti svojo zgodbo. Iz Rožne doline je, že tretja žena nekega vpkolenega železničarja. Njen mož je že 65 let star, pa ni zadovoljen s svojo ženo, temveč ima prav debela kuharice. Kakor bi jaz ne bila dovolj debela! Je pri tem vzdihovala žena in opozorila občinstvo na svojo telesno osebnost. In zato ta vpkoleni železničar svojo ženo pretepa, ker mu ni dovolj debela! Tudi ona strjena kri na čelu je posledica takega pretepa, ki ga žena tako opisuje: »Vrgel me je na tla in me pretepal, okoli je pa stalo tisoč ljudi, ki so gledali, pa ne da bi mi kdo pomagal, ker mož ima vse pravice, žena pa nobenih (nauki angleških sufrazetk). Ljudje so ženo vprašali, ako je bil mož morda pijan, pa ona odločno odgovori: »Ni bil pijan, ne sem jaz bolj pijana, ker sem popila dva četrta vina od same žalosti.« Sedaj je stvar postala malo bolj jasna, ljudje so se začeli mupati in se razhajati vsak na svojo stran. Žena je pa še naprej govorila in iskala — novih poslušalcev.

— **Družbi sv. Cirila in Metoda** je poslala g. Helena Cebon 8 K, katere je nabrala na svatbi svojega brata Josipa s Franciko Kodričevno iz Brji. Ga. Eda Močnikova je poslala družbi 38 K, katere so ji izročili slovenski turisti v nedeljo 28. junija t. l. v krasni kamniški Bistrici. Hvala! Generalno zastopstvo banke »Slavije« je nakazalo C. M. družbi lep dar 100 K. Vodstvo se je za ta prispevek »Slaviji« zahvalilo, a zavedni rojaki bodo znali ceniti to našo zvesto dobrotnico.

— **Česka industrijalna banka.** K 30. juniju t. l. so znašale vloge 85.004.584 K 04 vin. Banka pripisuje polletne obresti h kapitalu sama v svojih trgovskih knjigah in ni treba, da se vložne knjižice v to svrhu posebej predlagajo; obresti se vpišejo v knjižico ob prvi priliki, ko se ta predloži.

— **Vič.** Podpisano telovadno društvo se br. Novaku najtopleje zahvaljuje za nakazani znesek 5 kron vsled poravnave nekega spora. — »Sokol Vič«.

Mlad fant in stara punca.

Mlad fant in stara punca.

Andrej Plešec iz Zleb je mlad fant (20 let mu je); red pije, pole in vriska. Helena Trampuševa iz Zleb je stara punca (čez 40 let ji je); ampak tudi ona rada pije, pole in vriska.

Andrej Plešec je pit 23. junija na Bizjakovem vrtu v Zlebah s Trampuševno in z delavcem Starmanom žganje. Za pijačo bi se dala Trampuševa ubiti. Posebno za šnops. Zatorej se ne smete čuditi, če vam razodenem, da je ta stara punca vsled šnopsa pod kurateljo. Ampak s kurateljo nimamo tu ničesar opraviti. Samo s Pleščem. Trampuševno in Starmanom, ki sedijo na vrtu in pokušajo žganje.

Pijejo in se pomenkujejo. Pa ne dolgo časa. Že pojejo in vriskajo. Pa ne dolgo časa. Že se prepirajo. Pa ne dolgo časa. Se že tepejo. To pa trpi dolgo časa.

Andrej Plešec, mlad fant, vrže staro punco Trampuševno na tla. Starman se kot kavalir postavi za Trampuševno in zamahne s palico nad Pleščem. Ta je urnejši. Iztrga Starmanu palico in ga natreska, kamor že pade. Tudi Trampuševa je deležna te dobrote.

Starman se vsled težkih poškodb onesvesti. Trampuševa odide vsa strta in potrta domov.

Zadnje dejanje te žalostre je pred sodiščem. Glavni junak Plešec Andrej umrje za zunanji svet. Pa ne za večno. Samo za tri mesece.

Janeza Avblja kladivo in dleto.

Janez Avbelj je sedel dne 4. maja v Novakovi gostilni v Motniku. Avbelj ni abstinent, zato si je naročil vino, ki ga je golcal v božjem strahu in z veliko previdnostjo. Janez je imel pri sebi kladivo in dleto.

po čemur bi vsak sodil, da je mizar. Toda Avbelj ni mizar, ampak klučavničar.

V Novakovi gostilni je sedel tudi posestnik Jože Žibert. Tudi ta ni abstinent, zato si je naročil vino.

Oba, Avbelj in Žibert, sta ga imela kmalu v glavi. To je tako: kadar nima vino dovolj prostora v želodcu, sili v glavo. Kadar pa se tam nastani, je hudo. Misli prevračajo v nji ob podobnih trenutkih kozolce s tako silo, da začne kmalu tudi posestnik glave prevračati kozolce.

Janez Avbelj in Jože Žibert nista bogve kaka prijatelja. Če ju natančno premostrimo, pridemo do prepričanja, da se celo sovražita. Zakaj?

Žibert Jože je namreč trdno prepričan, da je Avbelj kriv, da ne marajo njega pri tamošnji posojilnici za poroka. To je njegova fiksna ideja, ki mu jo ne more nihče zbiti iz glave.

Ko ga je imel Žibert oni dan v gostilni že precej pod kapo, mu je začela rojiti po glavi omenjena fiksna ideja. Nenadoma je postal rdeč in je začel s sovražnimi očmi gledati Janeza Avblja. Med obema možakarjema je kmalu nastal kreg in vse je kazalo, da mu bo sledil tudi pretep. In res se je to zgodilo. Pa prav kmalu.

Jože Žibert je sunil iz gostilne odhajajočega Avblja v prsa, da se je zadnji opotekel. Ker Avbelj ni hotel ostati svojemu nasprotniku dolžan, ga je pogladil s kladivom po obrazu.

Tako božanje pa je Žiberta silno razkačilo. Skočil je v Avblja in mu je iztrgal kladivo iz rok.

»Če ne maraš kladiva«, si je mislil Avbelj, »ti bo pa morda bolj ugajalo dleto.« In je pogladil Žiberta z dletom po desnem licu.

To negovanje in božanje s kladivom in dletom pa se še sedaj pozna Žibertu na obrazu. Tudi sodišče si ga je ogledalo, čudilo se nekaj časa, nato pa zaprlo Janeza Avblja za cel mesec.

380 K je dal sinu, pa je bil še zaprt.

»No, očka, kaj pa vi?«

»Saj ni vredno besed. V tistih starih zlatih časih je bilo vse drugače. Mlada kri je znorela, pesti so se spopirale, polena so letala po zraku kakor čarovnice na Klek — ampak drugače je bilo vse v redu. Zjutraj si je ta ali oni fant obvezal glavo, da mu ni ravno padla narazen in konec je bilo komedije. Vse je šlo gladko, brez biričev in hudic. Zdaj pa napraviš še dobroto človeku, pa te že zapro.«

»Ja, oče Zorman, kako pa je to?«

»Sam vrag vedi. Škriga je bilo vedno dosti, ampak sedaj ga je že toliko, da še sam ne ve, kaj bi delal. Zato pa zapira poštene ljudi.«

»Pa ne, da bi vas bili zaprli?«

»Le počakajte, vse vam bom povedal. Poglejte: V Lahovčah imam domačijo, lepo domačijo. Imam pa tudi sina, Lojzeta, ki ga pa sedaj ni tukaj. Ta Lojze je kakor od vruga. Prihranil si je nekaj denarja, nato pa je prišel k meni. »Alo, oče«, pravi, »zdaj mi pa kar dajte denar, da grem v Ameriko.«

»Kam greš? V malin?« sem ga vprašal.

»Kaj v malin, v Ameriko, pravi. Pa denarja nimam zadosti, pravi, za vožnjo ga nimam. Zda mi ga pa kar dajte ali pa posodite, saj vam ga bom vrnil.«

»Beži, beži, prismođa«, sem mu rekel, »kaj pa boš v Ameriki? Svojih tal se dobro poprimi, pa boš zdrav. Kaj ti je treba v Ameriko.«

»Jaz grem na vsak način, vi, oče, pa mi dajte denar!«

»Kaj sem hotel? Vsak dan me je prišel nadlegovat in prosit. Ko sem videl, da je vsaka beseda zaman, sem dal fantu denar. 380 kron sem mu dal. Precej se je odpeljal v Ameriko in še danes je tam. Zda ti pa pridejo nadme in mi pravijo: Fant je bil potrjen letos v volaje. Ušel je in ti si mu pomagal. 380 K si mu dal, da je ušel. Ja, ja, tak je zdaj svet. Jaz sem dal fantu denar za Ameriko, ne pa zato, da bi ušel. Pa saj škrice tega ne razume. Kje neki. Povem vam, sedemdeset let sem star, pa moram v zapor za osem dni. In še petdeset kron moram plačati po vrhu. Tak je svet sedaj. Če storiš svojemu bližnjemu hudo, te zapro; če storiš svojemu bližnjemu dobro, te zapro; njih misel ne pride čez zapor.«

Bitka v Hrastju.

Prišel je čas boja, prišli so vroči meseci in prinesli našim mladim fantom toliko nadlog. Posebno onim, ki so iskreni prijatelji šnopsa. Zadnjim namreč vžge vroče solnce špirit, ki so ga popili in na tem špirtu zavre kri. To vrenje pa ima silno slabe posledice. Tale slučaj nam to potrdi.

Pri Grosupljem stoji vas, Hrastje po imenu. V tej vasi živi kmet Janežič s svojim sinom Antonom. Janežiča imata soseda, ki se piše za Kneza. Knez je drugače silno dober človek, samo malo prevelik pijanec je. Vsak dan tri litre šnopsa.

Oni dan — 14. junija je bilo — je sedelo v Žitnikovi hiši v Hrastju več sosedov, med katerimi so se nahajali tudi Anton Janežič starejši, Anton Janežič mlajši in mojster Knez. Zadnji je bil tisti dan močno vinjen in se je začel prepirati s starijim Janežičem zaradi neke dražbe. Na mizi je stala steklenica žganja, katerega sta prav pridno pokušala oba Janežiča in Knez. Solnce je pripikalo skozi okno, špirit se je vnel in kri je začela polagoma vreti. To se pravi: iz prepira je nastal pretep.

Janežič starejši je sunil Kneza v prsa. Janežič mlajši je zagrabil liter, katerega so mu pa vzeli. Nato je Janežič mlajši udaril Kneza z roko, na kar je potegnil Janežič starejši Kneza izza mize, ga vrgel in pretepal. Pri tem mu je pomagal sin Tone. Ko je videl posestnikov sin France Lužar, ki je bil tudi v hiši, da prede Knezu slaba, je hotel zdajnjemu pomagati in je potegnil iz pretepajoče se gruča najhujšega junaka Antona Janežiča mlajšega. Ta pa je prijel Lužarja za vrat. Sedaj je bila zopet huda za Lužarja, kar so sprevideli ostali vaščani, ki so še bili v Žitnikovi hiši. Poleg tega je imel Lužar drugi dan tudi nabor. Rešit so torej Lužarja iz rok Janežiča mlajšega.

Nato je nastal presledek. Bojevniki so bili precej utrujeni, odpohili so nekoliko in zbirali moči za nov naskok, ki je prvemu kmalu sledil.

Janežiča sta prva skočila na Kneza in sta ga neusmiljeno pretepravala, da je bil naenkrat ves krvav. Drugi napad je prenehal. Sledil je tretji. Kneza, ki je ves zlomljen vstal in sedel na klop pri mizi, sta napadla oba Janežiča tretjič in ga zopet pretepla.

Ko sta Janežiča videla, kaj sta napravila, sta odšla iz Žitnikove hiše. Knez jima je ves stopen rekel v pozdrav »Lumpa, barabi«, na kar je nastal popoln mir.

Pa naj kdo reče, da ni bila to bitka!

Pri bitki pa so bojevniki, ki so se izkazali za hrabre, tudi odlikovani. Tudi Janežiča sta bila odlikovana. Mlajši je dobil štiri mesece, starejši pa štirinajst dni. Zapora namreč.

Ubogi Knez! Da ni mogel reče takrat molčati! Tako pa je bil tudi on odlikovan za svojega »lumpa« in »barabo« s štirindvajseturnim zaporom.

Glavni povzročitelj te bitke pa ni bil kaznovan in se je smejal s svojimi zelenimi očmi v pest. Ta povzročitelj je bil demon alkohol. Šnops. Bojevniki so ga izpili tisti dan 12, reci dvanaest litrov.

Pastirski list in njegove posledice!

Vsako leto izdaja škof svoj pastirski list, kateri se čita vernikom ob postnem času namesto postnih govorov. Ravno letošnjo leto je bil pastirski list tako dolg, da je trajal skozi cel post. Poslušati so se ga naveličale celo stare babe, mladina se je pa smejala; le kolikokaj omikan človek mora si pa misliti tako, da ta človek, ki to piše, ne pomisli na posledice. Da ima škof veliko skrb za ljudski naraščaj, to kaže povsod v polni meri. Ko je izdal svojo brošuro, opozorili so ga gg. kanoniki, da to ne spada v njegovo stroko. V svojem pastirskem listu daje nauke zakonskim, kako da naj izpolnjujejo svojo zakonsko dolžnost; ta poduk naj se da novoporočencema, pri takomimovanem »izpraševanju«, nikakor pa ni to dostojno govoriti ali čitati s prižnico, ker tako berilo je pohujšljivo. V dokaz navedem tukaj slučaj, kateri se je prigodil v kratkem času in sicer pri neki dekanijski cekvi. Prodajala je neka ženica raznovrstne odpadke. Prišel pa je dekan ter zapazil tiste

Ali ste že bili v čevljarnici Antona Javernika, Trst, ulica Farnetto 33?? Sprejemajo se tudi popravila.

listke, kateri se prodajajo že skozi leta in leta, ter je rekel, da tega ne pusti, da bi se tukaj na cerkvenem prostoru prodajale take pohujšljive stvari. Dotična prodajalka to premišljeva ter ne najde nič pohujšljivega; vpraša g. dekana: »Ali je to pisanje, katerega nisem jaz pisala, pohujšljivo? Ali ni morda tisti pastirski list, katerega je škof izdal, desetkrat bolj pohujšljiv? Mene je v nedeljo moja hčerka, ko je prišla iz cerkve, vprašala nekaj tacega, kar tukaj zamolčim, tisto je pohujšljivo!« Na te besede jo je pa dekan kar odkuril. Vprašamo vas, po kom pride pohujšanje? Posebno napoti so škofu gostilne. Pravi v svojem pastirskem listu, da se godijo po gostilnah nerodnosti. Kjer je pošten gostilničar in gostilničarka, skrbi za to gotovo, da se v prostorih nič slabega ne pripeči. Zaradi tega se ne more reči, da se po gostilnah godijo nerodnosti; pravilno bi se moralo reči, pazite, kadar greste v gostino, v katero greste! Prosim vas, tako sveti mož, dokažite, v kateri kleti gostilničarski zakopavali so se že otroci? — kje se pa več pijančevanja zgodi, kakor po župniščih? Komaj eno dobro leto je poteklo, kar se je škofu popolnoma dokazalo, kaj se je dogodilo v župnišču, oziroma v kuhinji, kjer se kuha za svinje. Pri kakem delu je dobil hlapec Francec svojega gospodarja župnika in njegovo dekle A... Za danes še zamolčimo, znamo pa z vso stvarjo priti v javnost. Vse stvari zvedel je škof tudi, kako je dekleta poučeval krščanski nauk pred poroko. Škof se je sam izrazil, ko je vse to slišal, da je žalosten, pa kaj je naredil iz vsega tega? En prazen nič. Vse druge stanove loče uredovati, pa ima polno potrebnih stvari urediti. Vprašamo vas, kam se pa stekajo vsi dohodki cerkveni skozi leto in dan? Ako kdo umrje, ne zapoje nobeden zvon zastoni, je treba zavsakokratno zvonjenje plačevati, dasiravno so zvonove napravili farani, sedanj ali naši predniki, ako se pa škof pripelje v našo cerkev, je pa zvonjenje tako, da bi se kmalu ves zvonik podr, dasiravno so zvonovi naši. Cerkevni računi so tako pomanjkljivi; kar ima ena cerkev dolga, tisto se kar prenaša iz enega leta na drugo leto, da je pa povsod samo dolg, kjer imajo ti gospodje komando, to se pa čezdalje bolj in bolj kaže v pravi luči. Kar je cerkvenih dohodkov, tisto se pa molči. Ali je škofu znano, kako drago prodajajo se cerkveni sedeži? Koliko se računa zvonjenje od pogrebov? Tu je celo leto vpisana neka mala svota, katere ne obsega niti 10% tistega, kar se v resnici dobi. Cerkevne sveče! Znano mi je v neki fari prodajo se vsako leto štirikrat. Kam se vse to steka? Preteklo je že veliko let, kar ne vidimo pri cerkvi nobenega zboljšanja nobene stvari, k večjemu zapazimo kak nov plašč, katerega je podelila bratovščina sv. Rešnjega telesa. Sploh rečeno, pogledimo po nekaterih cerkvah, kako je vse zanemarjeno! Prihodnjič vam jih hočem nekaj naštet. Ozmimo se pa v župnijske hleve, kako so lepo v redu! Kako velik razloček! Vidi se očividno, kam se stekajo tisti novci, katere ljudstvo daruje za božjo čast. Za danes rečemo: vsak naj pred svojim pragom pometa, potem bode pa vse v redu.

Trst.

Italijansko časopisje v monarhiji piše o sarajevskem dogodku precej objektivno in obsoja protisrbske izgrede v Bosni in Hrvatski. Posebno razveseljuje so citati francoskih listov, ki so se v tem času postavili odločno na edino pravilno stališče.

Seja za dela pri Sv. Andreju se je vršila pod predsedstvom tukajšnjega namestnika Hohenloheja v soboto zvečer. Govorilo se je o novi pogodbi s tramvajem, o potrebi zidave novega hangarja, o finančni regulaciji in o tatvinah v prosti luk. Slednjim je posvetil posebno pozornost vit. Brunner, ki je omenjal, da gre hudodelstvo prav lepo od rok. O seveda gre! Kako bi pa ne šlo, če se v prosti luk rede razni Scabiniji! Na seji se je razpravljalo tudi o novi paroplovni črti za Čile.

Proračun za L. 1914. bo obravnaval mestni svet na selah tega tedna. Seje se bodo vršile v ponedeljek, torek, sredo, četrtek in petek ter bodo posvečene izrecno razpravi proračuna. O debatah bomo pisali.

Danes in naslednje dni.

Prenos trupel Nj. c. in kr. Vis. prejasnega nadv. Franc Ferdinanda in Nj. Vis. svetle gospe vojv. Hohenberg y Trstu in pogrebne svečanosti na Dunaju.

Kino Ideal.

Vpisovanje v trgovsko akademijo se vrši danes, v ponedeljek od 8.12. dopoldne. Za vstop v I. tečaj se zahteva dovršeno izobrazbo štirih razredov kake srednje šole.

Regnikolski dan so praznovali včeraj Italijani. Bilo je zelo klaverno.

SABLJA.

Trst, 5. ulija.

V soboto popoldne se je na Corsu zbrala okoli nekega človeka velika gruča ljudi. Občudovalec je vse neznane obraze prijazno pozdravljali in navsezadnje začel. Izdril je bajonet in hotel ž njim strašiti ljudi. »Hotel« se je imel ravno kar urediti, ko se je v okolišju pokazal policaj. Potem pa beg.

Ne dolgo. Ovinek okoli Greinitza, par poklonov in smuk! v vežo. Policaj pa za njim. Za policajem pa navaden človek z zavojem pod pazho. S par besedami! Zblaznelež je vojak, in v zavoju je obleka.

Policaj je s pomočjo nekaterih ljudi slaboumneža hotel pomiriti. Nato je prišel Treves, ki je nesrečnega reveža ukinil v prisilni jopič in hajdi v bolnišnico!

Sabljo so konfiscirali.

POD VAGONOM.

Trst, 5. julija.

Večkrat smo že imeli žalostno priliko pisati o nezgodah, ki so se pripetile pri zidavi nove vojašnice v ulici Rossetti. V soboto se je tam zgodil zopet žalosten slučaj, katerega pa se je vsaj zahvaliti za življenje.

Za zidavo te vojašnice privažalo in odvažalo različnih materialov. Kamenje, pesek, les itd. Potem prevažajo material od enega kraja do drugega, kakor pač kaže potreba.

Pri podobnem delu je bil že več časa zaposlen 32letni delavec Svetko Sinujka. Tudi v soboto. Pomagal je spenjati vagon. In tako-le je vsled neprevidnosti padel pod kolesa. Pravčasno se je svojega položaja zavedel: smuknil je naglo čez tir in tako je bil rešen.

Vseeno pa se je nekoliko poškodoval. Desna noga, leva roka in obraz. Ni hudega. Sinujka je svoje rešitve vesel. Kako bi tudi ne bil! Saj bi ga bil slučaj kmalu stal življenja!

Najnovejša brzojavna in telefonska poročila.

OŽJE VOLITVE V ISTRI.

Pulj, 5. julija. Pri včerajšnjih ožjih volitvah med Italijanom kamo-rašem in hrvatskim narodnim kandidatom je bil izvoljen hrvatski narodni kandidat Josip Šihovič.

Trst, 5. julija. Pri včerajšnjih ožjih volitvah v volilnem okraju Izula - Mulja je bil izvoljen soc. demokrat Sorseno proti Italijanskemu liberalcu.

PROTISRBSKE DEMONSTRACIJE NA DUNAJU.

Dunaj, 5. julija. Danes je prišlo do ponovnih protisrbskih demonstracij.

Dopoldne so imeli krščanski socialci na rotovžu zborovanje proti Srbom. Po zborovanju je šla množica na Ring in tam zahtevala vojno s Srbijo in klical »puša«. (Upamo, da dobe vsi tornistre, ko pride do vojne, da bodo imeli priliko svojo korajžo dejansko pokazati.)

PROTIČESKE DEMONSTRACIJE.

Dunaj, 5. julija. Ker je upravno sodišče zavrnilo pritožbo dunajske občine radi češke Komenskega šole, so Dunajčanje mislili, da je njihova dolžnost — demonstrirati. In tako je prišlo v 3 okraju do protičeských demonstracij: demonstranti so hoteli svojo togotico ohladiti na Komenskega češki šoli, toda policija jih je poglala k pivu.

PREISKAVA SE VODI TUDI V BELGRADU.

Belgrad, 5. julija. Listi potrjujejo, da se je tudi v Belgradu začelo s preiskavami z ozirom na sarajevski atentat.

Iz Sarajeva je v Belgrad prišel policijski komisar, ki je preiskavam prisoten.

MILAN PRIBIČEVIČ.

Belgrad, 5. julija. Listi priobčujo izjavo Milana Pribičevića, ki

odločno izjavlja, da ni v nobeni zvezi s sarajevskim atentatom in atentatorji. — V »Srbobranu« odkriva Milan Pribičević tudi namen avstrijskih listov. S svojo gonjo proti Milanu Pribičeviću hočejo udariti njegova brata, srbska politika na Hrvatskem in ž njima celo srbsko-hrvatsko koalicio, da bi jo izpodrinili od vlade.

GROZEČ GRŠKO - TURŠKI INCIDENT.

Atene, 5. julija. S Kiosa poročajo, da je turška torpedovka streljala na grško jadernico, ki je imela na krovu begunce, hoteč je preprečiti na Kios. Turška torpedovka je jadernico oplenila in moštvo je bilo potopljeno in je utonilo. Nato je turška torpedovka odšla pred otok Guni, kjer je streljala na samostan in ga razbila.

ALBANSKA ZADEVA.

Drač, 5. julija. Prenek Bib Doda je došel v Drač, šel k Wiedu in zahteval od njega, da mu da denarja in municijo, da bo organiziral nove čete. Prigovarjal mu je, da bi se preselili v Skader.

Pariz, 5. julija. Essad paša je došel v Pariz baje z važno zadevo.

KORICA V NEVARNOSTI.

Drač, 5. julija. Vstaši so osvojili Starovo in s tem je Korica v veliki nevarnosti.

PROSTOVOLJCI ZA ALBANIJO.

Berlin, 5. julija. Albanski dunajski poslanik je došel z arhitektom Kurschnerjem v Berlin, da bi nabrala prostovoljcev za Albanijo.

NOVI PREZIDENT V MEHIKI.

Washington, 5. julija. Za prezidenta bo najbrže izvoljen Pedro Lasquiroln. Huerta bo mehikanski poslanik v Parizu.

Mali oglasi.

Beseda 5 vinarjev. Najmanjši znesek 50 vinarjev. Pisemnim vprašanjem je priložiti znamko 20 vinarjev. — Pri malih oglaših ni nič popusta in se plačujejo vnaprej; zunanji inserenti v znamkah. Zaključek malih oglasov ob 6. uri zvečer.

Konfekcijska trgovina A. Lukič, Ljubljana, Pred škofoj 19. sprejme prodajalko. Izurjene v konfekcijski stroki imajo prednost. 641—3

Kdor kdor kdor kdor ta
želi svojo sedanjo negotovo in slabo plačano službo zamenjati z boljšo, išče dobrega in lahkega postranskega zasluga, uživa ugled in zaupanje pri svojih prijateljih in znanih, se ne plaši pred akvizicijskim poslom, če se mu dobro izplača, naj nemudoma sporoči svoj naslov pod »Poštni predal 47«, Ljubljana.

Kneza Auersperga radioaktivno kopališče

Toplice na Kranjskem

Postaja dolenske železnice Straža-Toplice. Akratov vrelc 38°C, ki daje nad 30.000 hl radioaktivne vode na dan. Velika kopališča, posebne in močvirne kopeli. Elektroterapija, masaža, s komfortom opremljene sobe, izvrstne restavracije. — Indikacije: revmatizem, protin, nevralgija (ishias), nevrastenija, histeria, ženske bolezni itd. Prospekte daje kopališko ravateljstvo.

Sezona od 1. maja do 1. oktobra.

Pisemski papir.
Najnovejše umetniške razglednice priporoča **Marija Tičar**
Ljubljana, Sv. Petra cesta št. 26 in Resljeva cesta št. 7.

Baška!

Prvo čisto slovansko kopališče ob Adriji

Hotel Velebit

lastnik Hrvat A. Tudor na otoku Krku (Veglia), Istra.

Izvrstna kuhinja, nič zdraviliške takse.

Hotel ima krasen položaj, je okoli 20 korakov oddaljen od morja proti kopališču. Nova moderna zgradba; oskrbljen je z izvrstno pitno vodo. Pred hotelom velika terasa. Dnevna zveza s parobrodom z Reko. Vse informacije, prospekte, daje zastoj in franko lastnik hotela.

Posestvo

z lepim poslopjem, 20 minut od industrijskega kraja Borovlje, 13 orolov zemlje, vsa krma na polju, 8 glav goveje živine, ki dajejo vsaki dan za 4 do 5 kron mleka, 2 stroja, gnoj, drva, z vsemi poljskimi pridelki za K 14.200, — takoj za prevzeti. Denarja je treba polovico. Poudbne na »Anončno ekspedicio« J. Hočevnar, Ljubljana.

Sprejme se

takoj priden deček za vajenca
v RESTAVRACIJO in KAVARNO
v HOTEL TRATNIK, Ljubljana.

L. MIKUSCH

Ljubljana, Mestni trg 15

priporoča svojo veliko izber
dežnikov in solnčnikov.

Popravila se izvršujejo točno in solidno.

Slovenci! Spominjajte se naše prekoristne Ciril in Metodove šolske družbe!

Zaradi pozne sezije.

Prodajam vse v moji zalogi nahajajoče se
damske slamnike kakor tudi različen nakit po
globoko znižanih cenah.

MINKA HORVAT, modistka

LJUBLJANA, Stari trg št. 21.

Samo kratek čas!

NOVO!

GRAND

NOVO!
HIPPODROM NOBLESSE.

Usojam si cenj. p. n. občinstvu naznanjati,

da sem s svojim hipodromom prve vrste došel v Ljubljano, v Lattermannov drevored in ga otvorim v nedeljo popoldne ob 2. uri.

Vsak dan velika jahalna razveseljevanja za dame, gospode in otroke ob koncertu. Cele ure zabave za gledalce, ker je vedno kaj za smeh. — Lastna godba. — Restavracija.

Vljudno vabi

KORNEL KABATH.

V skladišču blaga

Malvina Weisz

Ljubljana, Šelenburgova ul. 1, nasproti »Kazine«.

1 komad rjuha, 2 m dolga, brez šiva	K 1'96
1 komad namizni prt s 6 servijeti	1'96
1 komad namizni prt iz damasta (bel)	1'96
3 komadi brisače, izvrstne	1'96
6 komadov platnenih prtov za steklenino	1'96
1 komad klotasto spodnje krilo s svilenim leskom	1'96
6 parov ženskih (dolgi) ali moških (kratki) nogavic	1'96
12 komadov ženskih in moških žepnih robcev	1'96
1 komad moška srajca (bela ali barvasta)	1'96
1 komad spodnje hlače iz kepra, francoskega fazona	1'96
2 komada moške spodnje hlače, kratke iz zefirja	1'96
1 komad ženska srajca s trakom obrobljena ali vezena	1'96
1 komad ženska srajca iz šifona	1'96
1 komad ženske hlače iz šifona z volanom	1'96
1 komad ženski reformni predpasnik iz kretona	1'96
2 komada moderckov (šifon), lepo nakinčanih	1'96
1 komad predpasnik iz kleta, olepšan v vsakršnih fazenah	1'96
1 komad povojna blazinic s trakovi in vezeninami	1'96
1 komad svilen šerpa ali ruta	1'96
2 komada platnene blazine s franžami za divan	1'96
1 komad svilen robec (ruta) prima	1'96
1 komad moška nočna srajca, prav velika	1'96
1 komad predpasnik iz listra, prav velik	2'90
1 komad šal	2'50
1 komad bluzka za izhod	1'96
12 komadov brisalk za prah	1'96

Na deželo se izpod 10 kron ne pošilja.

Pošilja se tudi po poštne povzetju, ako blago ne ugaja, se denar vrne.

Radi minule

= sezone =

prodaja

letno obleko

za dame in gospode

po okasijski ceni.

Aglesko skladišče oblek

O. Bernatovič,

Mestni trg 5-6.